

اختلال اسکیزوفرنیا (schizophrenia disorder)

اختلال اسکیزوفرنیا چیست؟

اسکیزوفرنی یکی از شدیدترین اختلال های روانی که آشوب گسترده ای را در زندگی شخص ایجاد می کند شیوع این اختلال در طول عمر کمتر از ۱ درصد می باشد و زنان و مردان تقریباً به یک اندازه دچار آن می شوند این اختلال معمولاً در اواخر نوجوانی یا اوایل بزرگسالی پدیدار می شود و معمولاً در مردان در سن پایین تری نسبت به زنان پدیدار می گردد. اسکیزوفرنی اختلالی است که مشخصه اصلی آن آشفتگی در تفکر ، هیجان و رفتار می باشد به عبارتی افراد اسکیزوفرنی از واقعیت های روزمره کناره گیری می کنند ممکن است ظاهری ژولیده داشته باشند و رفتارهای عجیب و غریب بکنند و تجربیات عجیبی را گزارش دهند ، اسکیزوفرنی باعث رنج و پریشانی چشمگیر هم برای خود بیمار و هم اعضای خانواده بیمار می شود. افراد اسکیزوفرنی معمولاً نشانه های را که در ذیل توضیح داده می شود را دارند.

۱. این افراد باورهایی دارند که در دنیای واقعی وجود ندارد برای مثال بیمار ممکن است اعتقاد داشته باشد کسی او را در خیابان تعقیب می کند یا اطرافیان قصد آسیب زدن به او را دارند یا اینکه افکار بیمار پخش و منتشر می شود به این باورهای غلط بیمار هذیان گفته می شود.

۲. این افراد ممکن است چیزهایی را تجربه کنند که

محرک مربوط به آن در دنیای واقعی وجود نداشته باشد به این تجربیات توهم گفته می شود، برای مثال فرد ممکن است صدای آدم هایی را بشنود که با هم جر و بحث می کنند یا صداهایی می شنود که درباره رفتار فرد نظر می دهد. توهم بیشتر شنوایی است تا دیداری

۳. این افراد ممکن است که در انجام کارهای روزمره بی علاقه شوند و نسبت به آن بی تفاوت شوند که به این حالت بی ارادگی می گویند.

۴. در این اختلال ممکن است صحبت های بیمار اطلاعات اندکی را به فرد شنونده منتقل بکند و یا اینکه بیمار تکراری صحبت کند و یا صحبت های او مبهم باشد ، به این ویژگی ناگویایی می گویند.

۵. در این اختلال ممکن است بیمار از فعالیت هایی از جمله غذای خوب و تفریح که برای بیشتر مردم لذت بخش است ، کمتر لذت ببرند به این ویژگی بی لذتی می گویند.

۶. ممکن است این بیماران دچار حالتی شوند که در آن هیچ چیز در آنها هیجانی را ایجاد نکند برای مثال حالت بهت زده داشته باشند، چشم ها بی روح داشته باشد، ماهیچه های صورت شل و آویخته باشد و با صدایی آهسته و بی حالت پاسخ بدهند به این ویژگی که بیماران تجربه می کنند افت عاطفی گویند.

۷. ممکن است افراد دارای این اختلال از برقراری

روابط اجتماعی دوری بکنند و دوستان خود را از دست بدهند و در تنهایی و انزوا به سر ببرند به این ویژگی بی تفاوتی اجتماعی گویند.

۸. گاهی این بیماران ممکن است طوری صحبت کنند که شنونده نتواند آن را بفهمد به عبارتی گفتار آشفته داشته باشند.

۹. ممکن است این بیماران در برقراری ارتباط کلامی با شنونده موفق باشند اما در ادامه دادن بحث مشکل داشته باشند به عبارتی دارای ویژگی تداعی های سست باشند.

۱۰. این بیماران دارای رفتارهای آشفته از جمله رفتار کردن به شیوه کودکانه ، پوشیدن لباس های غیر عادی و جمع آوری چیزهای بدرد نخور و ... می باشند.

نحوه برخورد اطرافیان با افراد مبتلا به اسکیزوفرنیا در شرایط بحرانی

منظور از شرایط بحرانی حالتی است که بیمار عصبی و پرخاشگر به نظر می رسد و هر آن ممکن است به کار خشن دست بزند استفاده از روشهای زیر به شما کمک می کند تا از بدترین وضعیت جلوگیری کنید:

۱. تا جایی که می توانید آرام باشید.

۲. تحرک های خارجی را به حداقل برسانید، به

عنوان مثال تلویزیون و رادیو را خاموش نمائید.

۳. شمرده شمرده و آرام صحبت کنید و سعی کنید

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی
درمانی استان زنجان
مرکز آموزشی و درمانی شهید دکتر بهشتی

اختلال اسکیزوفرنیا
(schizophrenia disorder)

با بیمار اسکیزوفرن چگونه برخورد کنیم
واحد آموزش پرستاری
پارسا - تاره

۱۳. از آدرس و تلفن خدمات اورژانس یا مراکز روانپزشکی که دارای اورژانس هستند مطلع باشید.
۱۴. حتی الامکان تلفن پزشک معالج بیمار یا مددکار اجتماعی بیمارستان روانپزشکی را در دست داشته باشید.
۱۵. بدانید که در این مواقع از چه کسانی اعم از دوست، اقوام یا همسایگان می توانید تقاضای کمک نمائید.

- به او دستور ندهید.
۴. خودتان بنشینید و سعی کنید بیمار را تشویق به نشستن و صحبت کردن کنید و به صورت نشسته با بیمار صحبت کنید.
۵. بالای سر یا پشت سر بیمار قرار نگیرید و فاصله خودتان را با او حفظ کنید.
۶. تا حد امکان وسایل تیز و برنده و یا اشیائی را که به راحتی قابل پرتاب شدن هستند، از دسترس دور نگه دارید.
۷. از او بخواهید که در مورد حالات روحی خودش مانند ترس و نگرانی صحبت کند. در این حالت سعی نکنید که او را مجاب یا متقاعد کنید که اشتباه می کند.
۸. از درگوشی صحبت کردن یا پیچ کردن با دیگران در مقابل بیمار خودداری کنید.
۹. از بین جملاتی مثل «چرا مثل بچه ها رفتار می کنی»، «اصلاً این گونه که تو می گویی نیست»، «این چه کاری است که می کنی» اجتناب کنید.
۱۰. در مورد نحوه رفتار با فرد در شرایط بحرانی با سایر اعضای خانواده صحبت کنید و باهم به تفاهم برسید تا در چنین شرایطی تمامی اعضای خانواده بدانند که چگونه باید رفتار کنند.
۱۱. مسیر حرکت یا خروج بیمار را از منزل سد نکنید.
۱۲. او را تشویق کنید که با شما یا فردی که رابطه خوبی با او دارد به بیمارستان برود.

